

Bestseller podľa New York Times

PRVÁ LOŽ VYHRÁVA

ASHLEY ELSTON

Ljndeni

Prvá lož vyhráva

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Ashley Elston

Prvá lož vyhráva – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

**P R V Á
L O Ž
V Y H R Á V A**

Ljndeni

PRVÁ
LOŽ
VYHRÁVA

ASHLEY ELSTON

Preložila Barbora Andrežálová

Ljndeni

Pre Millera, Rossa a Archera.

KAPITOLA 1

Začína sa to maličkosťami: druhá zubná kefka v sklennom držiaku vedľa umývadla, pár kusov oblečenia v najmenšej zásuvke, nabíjačka na mobil po oboch stranách posteľe. Potom sa z malých vecí stanú trochu väčšie: v toaletnej skrinke zápasia o miesto holiaci strojček, ústna voda a antikoncepcia a otázka: „Prídeš ku mne?“ sa zmení na: „Čo si uvaríme na večeru?“

A nech som sa akokoľvek bála, nevyhnutne nasledoval tento ďalší krok.

S ľuďmi zhromaždenými okolo stola, ktorých Ryan pozná od detstva, sa možno vidím po prvý raz, ale nikomu neušlo, že som už naplno začlenená do jeho života. Sú to tie drobnosti, ktoré žena vnáša do partnerovho domova – zladené vankúše na pohovke, jemná jazmínová vôňa z difuzéra na policičke s knihami –, a ktoré si každá iná žena okamžite všimne.

Hlas sa vznáša nad stolom osvetleným sviečkami, obchádza výzdobu uprostred, ktorá je, ako ma ubezpečuje, „jemná a predsa sebavedomá“, a ostane sa vznášať vo vzduchu predomnou. „Evie, to je nezvyčajné meno.“

Otočím sa k Beth a rozmýšľam, či mám odpovedať na jej otázku, ktorá vlastne ani nie je otázkou.

„Je to skratka od Evelyn. Dostala som meno po svojej babičke.“

Ženy si vymenia pohľady a ďalej bez slov komunikujú ponad stôl. Každú moju odpoveď vyhodnotia a uložia si ju na neskoršiu analýzu.

„To je krásne!“ zapiští Allison. „Aj ja mám meno po babičke. Odkiaľ si vpravda, že pochádzaš?“

Nič také som nevravela a oni to vedia. Ďobú do mňa ako dravé vtáky, ďob, ďob, ďob, kým nedostanú všetky odpovede, ktoré chcú.

„Z malého mestečka v Alabame,“ odpoviem.

Prv než sa stihnú opýtať, z akého mestečka v Alabame, Ryan zmení tému. „Allison, minulý týždeň som videl tvoju babičku v obchode. Ako sa drží?“

Dopraje mi niekoľko vzácných chvíľ úľavy, počas ktorých Allison opisuje, ako sa darí jej babičke po smrti starého otca. Netrvá však dlho a pozornosť sa opäť sústreďí na mňa.

Nemusím ich poznať, aby som o nich vedela všetko. Je to ten typ skupiny, ktorá spolu začala chodiť do škôlky a až do maturity sa udržala v úzkom kruhu priateľov. Potom po dvoch či troch odchádzali z mesta na školy, pričom žiadna nebola príliš ďaleko. Spolu s ďalšími dvojicami a trojicami z podobného prostredia sa pridávali k spolkom a bratstvám, aby sa potom vrátili sem do tohto louisianskeho mestečka a znovu sa spojili. Spolky s názvami v podobe gréckych písmen nahradili večierky, členstvo v juniorskej lige a sobotňajšie golfové zápasy, ak sa nekryli s miestnou futbalovou ligou.

Nekritizujem ich za to, akí sú, naopak, závidím im. Závidím im ľahkosť, s akou sa v týchto situáciách pohybujú, to, že presne vedia, čo môžu očakávať a čo sa od nich očakáva. Závidím im sebavedomie, ktoré pramení z toho, že všetci v tomto meste ich videli v tých najhorších chvíľach a napriek tomu ich prijímajú.

„Ako ste sa vy dvaja spoznali?“ spýta sa Sara a obráti svoju pozornosť späť ku mne.

Je to celkom nevinná otázka, ale aj tak ma dokáže pekne vyviešť z rovnováhy.

Ryanov úsmev mi prezradí, že presne vie, ako sa pri tejto otázke cítim. Vidím, že sa chystá znova zasiahnúť a odpovedať za mňa, ale ja nepatrne pokrútim hlavou.

Zľahka si utriem ústa do jedného z bielych látkových obrúskov, ktoré som si kúpila špeciálne na túto príležitosť, a odvetím: „Pomohol mi opraviť defekt.“

Ryan by im prezradil viac, ako si zaslúžia, preto som ho zastavila. Nemienim pred nimi spomínať, že to bolo na odpočívadle pre kamióny na okraji mesta, kde som pracovala v malej reštaurácii s barom a starala sa o to, aby nemal nikto prázdny pohár. A nebudem spomínať ani to, že hoci majú všetci prinajmenšom jeden titul, ja som zvládla ledva maturitu.

Títo ľudia, jeho priatelia, by to brali ako moju zápornú stránku, hoci by to nerobili zámerne a možno ani vedome.

Priznala som Ryanovi, že sa bojím, ako ma budú posudzovať, keď zistia, že pochádzam z úplne iného prostredia ako oni. Ubezpečil ma, že mu nezáleží na tom, čo si myslia, lenže ja viem, že záleží. Skutočnosť, že sa podvolil, všetkých pozval a týždeň mi pomáhal pripraviť *dokonalé* menu, mi prezrádza viac než jeho šepkanie pod rúškom noci o tom, ako sa mu páči, že som iná ako dievčatá, s ktorými vyrastal.

Allison sa obráti na Ryana. „Nuž, teba sa oplatí mať poruke.“

Pozriem sa naňho. Celé naše stretnutie som zhutnila do jedinej vety a zatiaľ mi to prechádza.

Opätuje mi pohľad a na perách mu zahrá úsmev, ktorý mi prezrádza, že toto je moja šou – zatiaľ – a on s radosťou spolupracuje.

„Nečudoval by som sa, keby ti dal prepichnúť pneumatiku len preto, aby ti ju neskôr pomohol opraviť,“ poznamená Allisonin manžel Cole.

Nasleduje smiech a pravdepodobne aj lakeť do rebier od manželky, aspoň súdiac podľa toho, ako sa Cole chytí za bok. Ryan pokrúti hlavou, ale nespúšťa zo mňa oči.

Aj ja sa zasmejem, nie príliš nahlas a nie príliš dlho, aby som dala najavo, že aj mňa pobavila predstava, že by Ryan zašiel do takých extrémov, aby sa so mnou stretol.

Áké zábavné je pomyslenie, že by nejaký človek sledoval iného človeka tak dlho, aby vedel o tom, že každý štvrtok večer tankuje benzín na tej istej čerpacej stanici cestou domov zo svojej kancelárie vo východnom Texase. Aby vedel, že dotyčný človek najradšej stojí na západnej strane budovy a vždy vrhne trochu dlhší pohľad na každú ženu, ktorá prejde okolo, najmä ak má na sebe krátku sukňu. A že si dotyčná osoba všimne aj také drobnosti, ako je bejzbalová čiapka s logom Louisianskej štátnej univerzity na zadnom sedadle alebo tričko s emblémom vysokoškolského bratstva, ktoré presvitá pod bielou košeľou, či nálepku country klubu v ľavom dolnom rohu čelného skla. A všetky tieto veci by si všimal, aby sa uistil, že keď sa stretnú, budú sa mať o čom rozprávať. A kvôli tomu by držal prst na ventile pneumatiky a počúval, ako z nej uniká vzduch.

Je naozaj smiešne, že by sa niekto tak snažil stretnúť iného človeka.

„Úplne som to pokazila,“ vzdychnem a položím posledný tanier od večere do drezu plného saponátovej vody. Ryan ku mne pristúpi zozadu, rukami mi prejde po bokoch a objíma ma okolo pása. Opre si bradu o moje plece a pritisne pery presne na to miesto na mojom krku, o ktorom vie, že ho milujem.

„Zbožňujú ťa,“ zašepká.

Nezbožňujú. Nanajvýš som uhasila prvú vlnu zvedavosti. A predpokladám, že skôr než prvé auto vyrazilo z príjazdovej cesty, všetky ženy na sedadlách spolujazdcov otvorili skupinový čer, v ktorom rozpitvávali každý aspekt večera a lustrovali všetky možné sociálne siete, aby sa pokúsili zistiť, kto presne som a z ktorého malého mesta v Alabame pochádzam.

„Ray mi práve poslal správu. Sara chce tvoje číslo, aby ťa mohla pozvať na budúci týždeň na obed.“

To bolo rýchlejšie, ako som čakala. Zrejme sa ku mne valí druhá vlna zvedavosti, poháňaná skutočnosťou, že aj lustrovanie sociálnych sietí pri-nieslo len minimum informácií. Všetci chceli vedieť viac.

„Poslal som jej ho. Dúfam, že ti to neprekáža,“ dodá Ryan.

Obrátim sa tvárou k nemu, prejdem mu dlaňami po hrudi a položím mu ich na líca. „Isteže mi to neprekáža. Sú to tvoji priatelia. A dúfam, že budú aj moji.“

Takže teraz ma čaká obed s ešte otvorenejším výsluchom, pretože Ryan tam nebude, aby tomu zabránil.

Postavím sa na špičky a pritiahnem si ho k sebe, kým moje pery nie sú pár centimetrov od jeho. Obaja milujeme túto hru: keď sa náš dych preple-tá a moje hnedé oči sa pozerajú do jeho modrých. Sme blízko, ale nie dosť. Jeho ruky vkĺznu pod okraj mojej košele, jeho prsty sa mi zabárajú do jemnej pokožky v páse, zatiaľ čo ja zdvihnem ruky k jeho krku a zahrabnem mu prstami do tmavých vlasov. Jeho vlasy sú dlhšie, než boli, keď sme sa prvýkrát stretli, keď som ho prvýkrát začala sledovať. Povedala som mu, že sa mi takto páčia, že mám rada, keď ho za ne môžem chytiť. Preto si ich prestal strihať. Videla som, akí sú jeho priatelia prekvapení tým, ako te-raz vyzerá, pretože z vlastného pátrania na sociálnych sieťach som vedela, že mu vlasy nikdy nesiahali po golier. A potom sa pozreli na mňa a v ich

očiach som videla otázky. *Prečo sa Ryan zmenil? Je to kvôli tomuto dievčatu?*

Spustí ruky nižšie, chytí ma za stehná pod krátkou sukňou a zdvihne ma, aby som mu mohla ovinúť nohy okolo pása.

„Zostaneš?“ zašepká, hoci v celom dome sme len my dvaja. Túto otázku mi kladie každý večer.

„Áno,“ odvetím pošepky ako vždy.

Ryanove pery sú blízko mojich, ale stále je medzi nimi úzky priestor. Jeho tvár sa mi rozmazáva pred očami. Hoci je to čertovsky ťažké, čakám, kým ma pobožká.

„Už sa nechcem pýtať. Chcem vedieť, že tu budeš každú noc, pretože toto je aj tvoj domov. Urobíš to? Prijmeš tento domov za svoj?“

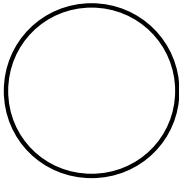
Zaborím mu prsty hlbšie do vlasov, nohami ho pevnejšie zovriem.

„Myslela som si, že sa nikdy nespýtaš.“

Na perách cítim jeho úsmev, bozkáva ma a odnáša z kuchyne cez chodbu do spálne.

Do našej spálne.

KAPITOLA 2

kdedy ma Ryan pred piatimi dňami požiadal, aby som sa k nemu nastáhovala, a ja som súhlasila, netrpezlivo čakal, kedy sa to stane. Keď som sa ráno po večeri s jeho priateľmi zobudila, zavolať do sťahovacej firmy a objednal si ich služby – mali voľný termín už na to popoludnie, keďže im jeden zákazník na poslednú chvíľu zrušil rezerváciu.

Presvedčila som ho, aby počkal aspoň týždeň, aby sa uistil, že to naozaj chce, a neponúkal mi to len tak po večeri plnom drahého vína a dokonale pripravenej hovädzej sviečkovej. Okrem toho som podotkla, že s objednávaním sťahovacej služby trochu predbieha, keďže ešte nie som zbalená.

„Keby si sa ku mne nechcela nastáhovať, povedala by si mi to, však?“ Ryan stojí pred zrkadlom v kúpeľni, viaže si tmavomodrú kravatu so sivými prúžkami a snaží sa tváriť, akoby mi práve položil nejakú bezvýznamnú malú otázku. Špúli pery. Ten výraz som uňho už videla, vždy keď nie je po jeho.

Vysadnem na mramorovú dosku nad skrinkou a posuniem sa po vyleštenom povrchu až pred neho. Pozerá sa mi ponad plece, akoby v zrkadle za mnou stále videl na svoju kravatu. Dnes ráno sa správa trochu detinsky.

Vyšla som si jeho tvár do pamäti, ale stále si ju pozorne prezerám, keďkoľvek mám príležitosť – hľadám kúsky, ktoré som možno doteraz prehliadla. Je pekný, takým tým klasickým spôsobom. Má husté tmavé vlasy, ktoré sa trochu vlnia, keď dorastú ako teraz. Oči má výrazne modré a hoci sa práve oholil, viem, že keď ho večer znova uvidím, bude mať na lícach strnisko a mne naskočí husia koža, keď mi ním prejde po krku.

Odstrčím jeho ruky a sama mu doviažem kravatu. „Samozrejme, že sa sem chcem presťahovať. Čo ti to napadlo?“

Ryan sklopí zrak ku kravate a napraví si ju, hoci je už dokonale rovná. Potrebuje nejako zamestnať ruky. Dnes ráno sa ma ani nedotkol a sotva sa na mňa pozrel. Áno, úplné decko.

Keďže neodpovedal, dodám: „Alebo si si to rozmyslel ty? Viem, že si myslíš, že sa vyhýbam baleniu, ale dnes som si na to vyhradila celý deň a zajtra sa u mňa majú zastaviť ľudia z charity, aby si vyzdvihli všetko, čo už nepotrebujem. Môžem im však zavolať a zrušiť to...“

Konečne sa na mňa pozrie a dotkne sa ma. „Áno, stále chcem, aby si sa ku mne nastáhovala. Nevedel som, že to plánuješ nadnes. Vybrala si si akurát taký deň, keď ti nemôžem pomôcť. Dnes sa naozaj nezastavím.“

Je štvrtok a on bude celý deň vo svojej kancelárii vo východnom Texase, osemdesiat kilometrov odtiaľto. Ako každý štvrtok.

„Viem, že to načasovanie je nanič, ale dnes je jediný deň, keď sa môžem uvoľniť z práce a z charity môžem poslať dodávku. Nemám toho veľa, takže aj keď na to budem sama, nemalo by to trvať dlho.“

Stisne mi boky a nakloní sa, aby ma pobožkal. Už nešpúli pery a ja mu zakvačím nohy okolo bokov a pritiahnem si ho k sebe.

„Možno by som mohol zavolať do práce, že som chorý. Som predsa šéf a je najvyšší čas, aby som zneužil svoje postavenie,“ poznamená so smiechom.

Zachichoce sa medzi dvoma bozkami. „Ušetri si práceneschopnosť na niečo lepšie ako balenie. Vážne, nebudem mať toho veľa, väčšinu vecí pošlem ďalej.“ Strelím pohľadom k dverám spálne. „Nemám taký pekný nábytok ako ty, nie je dôvod, aby som si ho nechávala.“

Pohladí ma po lícach. „Povedal som ti, aby si si sem priniesla čokolívek, čo budeš chcieť. Miesto sa nájde. Nemusíš sa všetkého zbavovať.“

Zahryznem si do spodnej pery. „Ubezpečujem ťa, že môj odporný gauč z druhej ruky vo svojej obývačke nechceš.“

„Ako mám vedieť, že ho tu nechcem? Nikdy si mi ho neukázala.“ Snažím sa vyhnúť tomuto mívovému poľu v našom rozhovore tým, že odvrátim pohľad, ale on mi položí prst na bradu a otočí mi hlavu k sebe. „Nemáš sa za čo hanbiť.“

„Áno, mám,“ odvetím a pozriem sa mu do očí. Rýchlo sa nakloním dopredu a pobozkám ho, aby som zabránila ďalšiemu špúleniu pier.

„Uvidíš ho v sobotu, keď sa tam stretneme so stáhovákmi. Včera som ich objednala. A v nedeľu tu budeme hľadať miesto pre moje veci. Nechaj si tú vymyslenú chorobu na pondelok. Vtedy už budeme obaja vyčerpaní a som si istá, že si radi doprajeme pyžamový deň. Pyžamo bude dobrovoľné.“

Opríe sa mi čelom o čelo. Jeho úsmev je nákazlivý. „Dohodnuté.“ Po ďalšom rýchlym bozku sa odtiahne a odíde z kúpeľne.

Dvadsať minút po tom, čo Ryanovo auto vycúva z prízjazdovej cesty, nasadnem do svojho desať rokov starého džípu. Lake Forbing je stredne veľké mesto v severnej Louisiane známe svojou úrodnou pôdou a náleziskami zemného plynu. Je to celkom bohatá oblasť, ale zároveň tichá. Cesta z Ryanovho domu do bytového komplexu Lake View, ktorý, samozrejme, nie je ani náhodou blízko jazera, podľa ktorého má mesto svoje meno, mi trvá pätnásť minút.

Zastavím na parkovacom mieste pre byt 203, hneď vedľa nákladného auta s logom charity.

„Si tu skoro, Pat,“ oslovím vodiča, keď obaja vystúpime.

Prikývne. „Prvá zastávka netrvala tak dlho, ako som čakal. Ktorý je to byt?“

Pat ma nasleduje po schodoch, zatiaľ čo jeho asistent otvára nákladný priestor auta. Zastavím sa pred dverami a vytiahnem z kabelky kľúč. „Tu bývam.“

Opäť prikývne a zamieri späť dolu. Zámka sa odomkne až na druhýkrát – je stuhnutá, pretože sa málo používa. Práve stláčam kľučku, keď za sebou začujem dunenie kovového vozíka na schodoch.

Držím dvere otvorené a Pat s pomocníkom ho opatrne vmanévrujú do úzkych verají.

„Kam to chceš?“ spýta sa.

Rozhliadnem sa po prázdnom byte.

„Zlož ich doprostred miestnosti.“

Pozriem na prvú kopy škatúl. Vo všetkých sú veci, ktoré som vyberala posledné štyri dni. Veci, ktoré mi Pat uskladnil vo svojom aute, kým som nezariadila všetko tak, aby mi ich sem priniesol. Veci, ktoré v sobotu presťahujem do Ryanovho domu. Veci, o ktorých budem tvrdiť, že ich mám už roky, nielen pár dní.

Museli sa otočiť dvakrát, aby vyniesli všetky škatule do bytu. Vytiahnem zo zadného vrečka päť dvadsaťdolarových bankoviek a podám ich Patovi. Túto službu bežne neponúka, ale za menšiu hotovosť mi ochotne pomohol.

Chlapi sú už takmer za dverami, keď sa ich spýtam: „Ozaj, priniesli ste aj prázdne škatule?“

Pat mykne plecami a pozrie na pomocníka, ktorý prikývne. „Áno, sú vzadu v aute. Máme ich priniesť?“

Ak sa to niektorému z nich zdá čudné, nedá to najavo.

„Nie. Môžete ich nechať pri obrubníku pred mojím autom.“

Nasledujem ich von. Vyrožia hromadu zložených kartónových škatúl a ja z kufra auta vytiahnem malú čiernu tašku. Ešte raz im poďakujem a obaja nasadnú do auta. Ostáva už len pár vecí, o ktoré sa treba postarať.

Pôdorys bytu je jednoduchý. Vstupné dvere sa otvárajú do malej obývačky s kuchynským kútom pri zadnej stene. Úzka chodba vedie do kúpeľne a spálne. Je tu béžový koberec, béžové linoleum a béžové steny.

V kuchynskom kúte otvorím čiernu tašku a vyberiem štyri letáky s ponukou z neďalekých reštaurácií, tri fotografie, ktoré som si vytlačila v automate, na ktorých sme s Ryanom, a sedem magnetov, ktorými všetkých sedem položiek pripevním na chladničku. Potom vytiahnem niekoľko fľaštičiek s dochucovadlami, polovicu každej vylejem do drezu a zoradím ich do dverí chladničky. Potom sa s čiernou taškou presuniem do kúpeľne, vytiahnem fľaštičky so šampónom a s kondicionérom, polovicu z nich vylejem do umývadla, ako som to urobila s dochucovadlami, a poloprázdne fľaštičky postavím na okraj vane. Rozbalím kocku lacného mydla, položím ju do umývadla a pustím vodu. Každých pár minút ho otočím, kým sa logo nevymyje a okraje nie sú hladké, a potom ho vložím do zabudovaného držiaka v stene sprchy. Ďalšia na rade je zubná pasta. Časť z nej vytlačím, ale nechám aj jednu či dve šmuhy na okraji umývadla, ako to robím u Ryana doma, hoci viem, že to neznáša. Otvorenú pastu bez štuplá položím na umývadlo vedľa kohútika.

Poslednou zastávkou je spáľňa. Z tašky vytiahnem posledné veci – zbierku drôtených a plastových vešiakov, ktoré zavesím na prázdnu kovovú tyč. Keď sa vrátim do obývačky, porozkladám škatule nerovnomerne po podlahe. Vyberiem dve, jednu s knihami a druhú so starými fľaštičkami od parfumov, a otvorím ich. Škatuľa s knihami sa vybaluje ľahko. Trvá mi sotva minútu, kým knihy poukladám na malé kôpky vedľa nej, akoby som sa k baleniu ešte nedostala.

Fľaštičky s parfumami zaberú trochu viac času. Prenesiem škatuľu k malej kuchynskej linke a štyri vrchné flakóny položím na plastovú dosku. Svetlo z okna na ne dopadá v správnom uhle a tenké farebné sklo láme svetlo na modré, fialové, ružové a zelené lúče, ktoré rozsvietia fádnu miestnosť.

Zo všetkých nákupov z minulého týždňa bolo najťažšie a zároveň najzábavnejšie zohnať flakóny od parfumov. Vlastne to bola šťastná náhoda, pretože som narazila na jeden príspevok na Facebooku, v ktorom bol Ryan označený; a hneď som vedela, že to je presne ten typ predmetu, ktorý potrebujem „zbierať“. Minulý rok dal jeden flakón v štýle art deco svojej matke k narodeninám: brúsenú postriebrenú sklenenú guľu zdobenú zrkadlovými štvorcami – vyzerala ako darček, ktorý by Jay Gatsby dal Daisy. Bola krásna a súdiac podľa úsmevu sa mame veľmi páčila.

A keby som bola ten typ dievčaťa, ktoré zbiera veci, určite by som zbierala toto.

Naposledy sa rozhlídnem po miestnosti. Všetko vyzerá tak, ako som chcela. Pôsobí to, že som zbalená, až na pár posledných náhodných drobností, ku ktorým som sa ešte nedostala.

„Klop, klop,“ ozve sa hlas od dverí a ja sa prudko otočím. Je to správkynia miestnej bytovky, od ktorej som si v pondelok popoludní prenajala tento byt.

Vojde do miestnosti a obzerá si neporiadok na podlahe. „Znepokojilo ma, keď som tu od pondelka nikoho nevidela.“

Strčím si ruky do predných vreciek a opriem sa o stenu vedľa kuchynskej linky. Preložím si jeden členok cez druhý. Moje pohyby sú pomalé, ale rozvážne. Znepokojuje ma, že je tu, že ma prišla skontrolovať. Bojím sa, že urobí to isté v sobotu, keď mi Ryan príde pomôcť so sťahovaním. Vybrala som si miesto, kde sa nájomníci neobťažujú spoznať susedov a kde sa spolu

s nájomným platia aj služby, keďže byty sa dajú prenajať na týždeň. A viac ako jeden týždeň nepotrebujem.

Musela som upútať jej pozornosť, keď som si prenajala jeden z nezariadených bytov. Keď si niekto dá tú námahu, aby si nastáhoval aj nábytok, zvyčajne zostane dlhšie ako sedem dní, ale nechcela som, aby si Ryan myslel, že môj život je taký nestály, že nemám ani vlastný gauč, takže zariadený byt pre mňa neprichádzal do úvahy. A teraz je štvrtý deň prenájmu a okrem ôsmich škatúl strategicky rozmiestnených po izbe tu nie je žiadny iný dôkaz mojej prítomnosti.

Správkyňa prejde rukou po najbližšej škatuli a pozrie na flakóny s parfumami na pulte. Poznám tento typ žien. Je výrazne nalíčená, nosí obtiahnuté šaty a kedysi dávno by ju považovali za kočku, ale roky k nej neboli milosrdné. Očami hltá všetko, čo sa okolo nej deje. Toto je typ miesta, ktoré si ľudia prenajímajú z pochybných, nezákonných dôvodov, a ona tu vládne s očami na stopkách a s nastraženými ušami, aby jej neunikla žiadna situácia, ktorú by mohla využiť vo svoj prospech. Teraz prešla cez parkovisko a vošla priamo do môjho bytu, pretože vie, že niečo chystám, ale nevie prísť na to, ako to využiť proti mne.

„Chcem sa len uistiť, že ste sa ubytovali,“ prehodí.

„Áno,“ odvetím a pozriem na menovku pripnutú na blúzke s hlbokým výstrihom, „Shawna, vaše obavy sú zbytočné. A nevítané.“

Chrbát jej stuhne. Môj prísny tón je v rozpore s mojím uvoľneným postojom. Myslela si, že bude mať situáciu pod kontrolou, že jej bude rozumieť, ale ja som ju rozhodila.

„Mám stále rátať s tým, že tento byt vypracete a vrátite kľúč v nedeľu o piatej popoludní?“ spýta sa.

„Rovnako ako ja rátam s tým, že tu už nebudem mať žiadne nečakané návštevy,“ odvetím a so slabým úsmevom kývnem hlavou smerom k dverám.

Nespokojne tľoskne jazykom a zvrtné sa na odchod. Musím sa krotiť, aby som za ňou nezabuchla a nezamkla. Už som tu však takmer hotová a musím vybaviť ešte ďalšie veci, kým Ryan o pol šiestej večer prekročí hranicu štátu Louisiana.